

Joan Obrador

Si Chaplin aixequés el cap, tal vegada, se'n duria una grata sorpresa al comprovar que, seixanta anys després que inventés el seu *Gran Dictador*, al món encara li interessa el seu film i que, fins i tot, s'ha tornat a estrenar a la cartellera de Ciutat. Tal vegada, ens miraria amagat darrera del seu bombí negre, remenaria el bigoti inquisitivament i es demanaria per quina raó volem conèixer la història d'aquell barber insignificant, derrotat a la primera Gran Guerra en defensa de la seva pàtria, perseguit per Ella amb ràbia sanguinolenta i que, en el darrer moment, és confós amb el seu *führer*. És molt possible que no trobés una adequada explicació al fet que la indústria, justament l'any 2003, s'hagi decidit a restaurar la seva obra; perquè el nostre temps no té res a veure amb aquell molt llunyà 1940.

A primera vista, una vegada derrotats els règims totalitaris comunistes, ja no hi ha un cap dictador, ni gran ni petit, que vulgui dominar el món sencer (fins hi tot Saddam Hussein acaba de demanar perdó per la seva invasió de Kuwait de 1991). A més, els depauperats perseguits pel nazisme s'han transformat en un poble poderós: han

aconseguit construir el seu propi estat i, de reprimits, han passat engrèixer el llistat dels grans repressors de la humanitat (evidentment: no tots els jueus són repressors, només aquells que volen l'aniquilació del poble palestí i la fagotització de les seves terres). Per acabar-ho d'arrodonar, ja no existeix una lluita oberta entre dos eixos polítics clarament diferenciats: els estats dolents, partidaris del totalitarisme feixista, i les potències defensores de *la llibertat, la igualtat i la fraternitat*. Avui dia, més bé, sembla que la *Veritat* democràtica ha trobat un imperi que la salvaguarda en front de la *Maldat* que s'amaga entre els més pobres de la terra i sota el parany del terrorisme internacional.

Per altra banda, si el gran Charlot sabés que molts de pares aquest Nadal han dubtat, a l'hora de portar els seus fills al cine, entre la seva pel·lícula, la darrera de Disney o la segona part d'*Harry Potter*, hagués quedat astorat. Perquè a Chaplin mai no se li hagués ocorregut fabricar una indústria visual adreçada, només, per a nins i per a adolescents; el creador de films com *The boy o Temps Moderns* sempre adreça les seves pel·lícules a persones intel·ligents sense parar atenció en l'edat dels seus

espectadors. Què enfora que està Harry Potter de la sensibilitat chapliniana!! Si el gran mestre encara volia canviar el món amb les seves pel·lícules per tal de millorar-ho, —el discurs final del fals *führer* és la millor prova del que diem—; les pel·lícules basades en l'obra de... reflecteixen el pitjor del nostre món, no per tal de criticar-ho, sinó per fomentar-ho entre la jovenalla: competitivitat aferrissada; violència reprimida; idolatria hitleriana per l'individu elegit (no sap ningú per quina raó); la presència en el món d'una força maligna completament irracional. El gran perill del nostre temps seria confondre aquesta força maligna amb l'Islam.

Tal vegada, el que succeeix és que dins de la indústria cinematogràfica encara hi ha qualcú que ens vol fer reflexionar: ¿qui és el *führer* que avui dia juga amb el globus terraquí les seves mans, que té la capacitat de llençar-ho a l'aire, i mirar com cau suaument i tornar-ho a llançar cap amunt, tot deixant-ho que reboti contra el terra? Els mals pensats podrien dir que es diu G. Bush, però no... perquè el líder nord-americà és el defensor més ferm de la nostra forma de vida: *LLIBERTAT, igualtat i...* Aquesta és la gran paradoxa dels nous temps. ■

